

Ірена Карпа

Знес
паленого

Державний комітет
України у справах сім'ї
та молоді

Національна спілка
письменників України

МІЖНАРОДНИЙ КОНКУРС «ГРАНОСЛОВ»

Ірена Карпа
ЗНЕС ПАЛЕНОГО

Проза

Київ
«Шкільний світ»
«Редакції газет з управління освітою»
2002

**Видання щорічного Міжнародного конкурсу
кращих творів молодих українських літераторів
«Гранослов»**

**Організатори конкурсу:
Державний комітет України у справах сім'ї та молоді
Національна спілка письменників України**

Карпа Ірена
К26 **Знес паленого: Проза. — К.: Шкільний світ; Редакції
газет з управління освітою, 2002. — 56 с. — (Міжнар. конкурс
«Гранослов»).**
ISBN 966-8070-18-6

Проза Ірени Карпи — кільканадцятсторінкова спроба довести, що «абсурд — найцілісніша в світі річ». Спроба вибухово-цинічна, карнавально-яскрава й глибоко зворушлива.

Для широкого кола гурманів — любителів абсурду.

ББК 84.4УКР6

ISBN 966-8070-18-6

© І.Карпа, 2002

Дорогий читачу!

*Щорічний Міжнародний конкурс
«Гранослов» започатковано в дні
проголошення незалежності
України,*

*і триває він ось уже понад десять
років, не втрачаючи своєї
актуальності. З'являються все
нові імена молодих українських
письменників, а палітра їхньої
творчості стає все більш
різноманітною і цікавішою.*

*Видаються книжки переможців
конкурсу, а кращі твори його
дипломантів та учасників
прикрашають сторінки щорічних
альманахів «Гранослов».*

*Бажаємо нашим гранословцям
вдячних читачів, відкривати нове
в океані нашої багатющої
культурної традиції і плідно
творити в ім'я свого народу.*

МІСТ «О»

(анти-есеї)

Це

Місто, де тебе закручує в безперервному танку химерних тіней, місто бузкових смеркань і потопаючих дзвіниць, місто-збірка швидкоплинних і циклічних сюжетів, місто без міста. Золотоголове місто без глузду, крамниця локального божевілля. Тут по всіх закапелках чаються бездомні надії та блудні-облудні сподівання. Тут ранками асфальт до нестерпу пахне заспаною невинністю. Тут протягом 8- (12-, 36-) годинного робочого дня асфальт нахапується смороду вкупі з найдорожчими парфумами. Тут він запам'ятовує пристрасть і гнів, стрімкий потяг і цілковиту байдужість просто через кроки, через відбитки підшов. Нові й старі новини жевріють по зопрілих газетах, час від часу позичаючи крила у змучених голубів. Політати.

А що робиться по дощу! Перехожі сором'язливо відвертають очі від спітнілої бруківки, що вогко й розпусно цілується з шинами зрадливих авто...

Ввечері місто повагом накладає глибоко-сині тіні собі на очі, тіні кохають його й кохаються між собою. Вони тремтять, завмирають, але й на мить не спиняють свого шаленства. Бо в цьому місті судомить геть усе, бо це місто дихає. І тут щодня виходить хтось навмисне, щоб подихати, а всі інші просто не здогадуються, чого вони на вулиці. Вони бавляться в кубики, щодня будуючи собі нове місто. Барвисту паперову розкладайку. Ці іграшкові містечка бувають також з порцеляни, із пластика, із шкіри (навіть людської!), чи просто знічев'я. Саме з останнього матеріалу тут виготовляється більшість вжиткових речей. Це своєрідна магія, знана лише цим містом і пізнавана лише в ньому. Циклічний спиритизм повсякдення. Посмішка апокаліпсиса.

Але то не для нас, хоч це ми самі й придумали. Не вигадали, а саме придумали, позвивавши зі своїх думок товстелезні канати і скрутивши ними руки, шиї, крани і стрілки. Собі і Місту заодно. А тоді стояли й витріщались на створену нами Досмертну Єдність.

Га?..

Місто

Просто

Посміхалось.

Простоволосо й світло.

* * *

Далі. День лягає долі. Місто поволі душиться сном. Лагідно й запаморочливо. Воно дозволяє повити себе у чорний саван, ба навіть швидше в чорну сутану, щоб завтра, змінивши її на золоту, знову постати Містом-Патріархом. Знову влаштовувати блискавичні перегони фундаментами Десятинної, Михайлівської, Видубицької, Бознаякої... Ще і ще. До безкінечності. Церкви ж бо не бувають покійницями. Лише покинутицями за дурнуватої історії. Але від неї, як і від всього, можна просто втекти — скопити у прірву поруйнованого Зеленого театру, заблукати десь у незліченних незнаних підземеллях, просто дочекатись архіспокою в одній із священних печер. Без упину бігти чи без поруху лежати десь на дні.

А що до цього Місту? Воно однаково собі житиме. Однаково кликатиме до поцілунків на Пішохідному мості щоразу нових коханців, однаково ховатиме втікачів по нетрях своїх нескінченних парків, однаково штовхатиме розчарованих погледіти у воду з каменюк набережної. Воно мінятиме собі шкіру скресанням криги, тручись нею, мов лускою («хр-хр») об бетонні береги. Так буде напровесні, коли все проходить-минає-атрофується надто швидко, щоб захворіти якоюсь значущістю. Все закохується, кохаєть-

ся, стрімко й безжально розкохується, щоб звільнити в собі місце для Запліднення.

І кожне-кожне прагне приходу травня, ще з зими всотуючи ніздрями його п'янкий тремтливий запах. А в травні тут цвітуть ДЕРЕВА, і всі про це воліють кричати. Божеволіють кричати. Біжать, божеволіючи, Хрещатиком. І ніхто не хреститься, всі погани. На час, на травень, завше вчасно тут скидатимуть ПЕРУНА. Грізного бога в травневі води, трупкові води.

Потім на Місто налипають сонні сонми літа. Воно кволо борсається в цій солодкавій павутинні, лінуючись навіть сплюнути цю млосну солодкавість. Домінують звуки «с». Вони сичать, сиплять і насвистують мотивчики дешевої попси, квартиронаймачки літнього сезону. Вона, ця дешева музика, ця нав'язлива повія, стовбичить на кожному розі, гнилозубо всміхаючись потенційним покупцям і романтичним імпотентам. Вона всмоктується моему Місту в ший і паразитує так до осені. Лець не до зими. Замалим не до весни. А зазвичай, до наступного літа.

Сорок вісім, сорок дев'ять, сто. Місто любить, щоб у ньому рахували кроки. Від дому до дому, від автобусних зупинок до кохання, від Володимира до Боричіва, від повного місяця до Лисої гори, від анафеми до благословення. Місто л ю б и т ь, і все. Назустріч тобі воно посилає розпатланого поета, що за пиво читатиме свої вірші в повечір'ї Андріївського... Вабить тебе закоханими красунями, що палко цілуються у старім провулку під грудневим дощем... Цькує тебе твоїми ж спогадами (Боже, яка автентика!), жбурляючи їх тобі в лице саме тоді, коли ти з останніх сил намагаєшся вичавити з серця хоч щось Нове... Просто воно залишає тільки собі Довічне Право дарування Нового.

Ірена КАРПА

БІЛЯВЧИК

— Excuse me? — перепитав вилупок.

— Шмаруй, кажу, звідси! — штовхнула його на сходи я.

— Ну-ну... — загуркотів привид з п'ятьми туалету. Довелося зачинити і його.

— Фух! — я всілась на дивані і витерла піт. З п'ятого поверху знов щось скинули на мій балкон. Може, нарешті, самогубство? Дідька лисого: суїцидальні думки замучили лишень стару шубу. Падаючи, вона ще й зламала мого кактуса.

— У-у-у, прощавай, єдиний друже... — я заплакала.

— Сльози — я, напевно, наревела їх... — завила лярва сусідка й безпardonно посунула до мого телефону. Той дзвякнув їй просто під пальцями, і я вхопила слухавку.

— Га?

— В сраці нога! — (коханий був вишуканим ком тужур).

— Ти збираєшся вступати в партію радикальних м'ясоїдів?

— Не... Я їм тільки гречку з цибулею.

— Ну й правильно, я теж ото... купив собі соєвого стільця й висівкову канапу.

— Ой-бо... — я кинула слухавку. Сусідка жваво шпурляла бігуді в унітаз і шалено раділа бульканню. Я зітхнула й пішла геть крізь прочинені двері.

— Може б коханця собі знайти? — спитала я пенсіонерку перед під'їздом. Та спробувала вдарити мене костуром, але промахнулася.

— А що, ідейка — люкс! — і я одразу підстрибом звернула наліво. Ну не: в цьому кварталі коханці не водяться. Тут живуть лише трухляві бабці зі своїми котами. А котів я щось не дуже... О!!! Тю-тю-тю, який білявчик! Гарнюня!

— Іди-іди, не бійся, — я присіла навпочіпки і простягла до нього руки. Білявчик злодійкувато озирнувся, а тоді — р-раз! — і скакнув мені в обійми.

— Танцювати вмієш? — жартівливо насупилась я.

— Ну, тільки як дуже п'яний... — засмутився Білявчик. — Але ж я маю світлі очі й з біса хороший торс!

— Угу. Тоді злізай на землю і поцілуй мене в плече.

Білявчик скорився.

О, і губки так нічо: м'якенькі, ніжні.

— Ну, добре. Значить, будеш моїм коханцем.

— Ур-ра! — губки й оченята знов заплигнули мені на шию.

— Ух ти ж який... авторитарний! — я скинула його з себе, як мадам горжетку. — Давай руку. Іди чемно і не кохайся, поки не просять.

Тож тепер нас стало двоє: я і Білявчик. Так і в партію вступати не страшно.

— Мабуть, крім Маркеса нічого й не читав? — галантно спитала я.

— Палковніку нікто не пішет... — зацвірінчав Білявчик. — А куди ми йдемо?

— Цить. Побачимо, — сказала я собі, бо поняття не мала, куди веду цю незрівнянну істоту. Може, цілуватися? О, тоді — побіля моря! До моря на метро не заїдеш, тож ми злапали жовте таксі. Романтика...

Хвильки тихо гойдали чайок, матраци і сміття. За смугастим шезлонгом маячив безлюдний куточок. Я постелила Білявчика й зібралась була позіхати, та раптом...

— Ой, а ти ж славетно цілуєшся! — розплющила я очі. — Де навчився?

— У тебе... — опустив оченята.

— Та ну?

— Ага. Просто все повторюю за тобою, — і виконав ще один запаморочливий цілунок. «Але ж, — міркувала я поміж тим, — коли ти — моє дзеркало, то я що — ледь не збоченка?!»

— Королево... — простогнав Білявчик. Мені стало смішно: ги, яке дурнувате слівце.

— Пробачте, ви не могли б звільнити територію дитячого пляжу? — поцікавився ще один білявчик (в міліцейській формі).

— А ми їй не кабалили! — нахамуляв мій.

— Як же мене дістала ця спека! — пожалівся міліцейський і сів до нас. Я розщепила йому комір сорочки.

— Може, попірнати? — ледачкувато мовила я.

— В тебе? — пожвавішав Білявчик.

— Пірнати — нудно, — зауважив міліцейський, — і заборонено. Ми розцілувалися з міліцейським і пішли до когось додому. Виявилось, що до мого Коханого, бо ні в мене, ні в Білявчика дому не було. Ні, в мене, здається, зранку був, але якийсь дивний... Та до Коханого ближче. І стіни в його під'їзді краще розмальовані.

Коханого чи ключів, на жаль, не виявилось. У поштову скриньку Білявчик ніяк не влазив, та й місця там лише на одного. Ох...

— Може, ти голодна? — (Боже милий, скільки турботи!)

— Ні, життя моє, я неїдуща. Борюсь за здорове співіснування: я не їм рослин — комарі не їдять мене.

— А-а-а... — повівся Білявчик.

— А ти як?

— Ну, тепер — як і ти! — бадьоро нагнав він бурчання в животі.

— Пішли, дурненький, я роздобуду тобі гречки.

— З цибулею?

— А то ж як!

— Я... Я тебе обожаю! — луна від поцілунку облетіла три квартали. «Час макітрити!» — збагнула я.

— Ти кохав коли-небудь?

— Так...

— Ну, я не маю на увазі першу вчительку чи голу тьотьку в кіно.

— А, тоді ще ні. Тобто, ДО ТЕБЕ ще ні.

— Що-о-о?!— (не, це не я так зарепетувала). Якась руда пап-люжа краля вискочила з-за рогу, мов Пилип із плантації й пере-лякала мого Білявчика до гикавки.

— Гапику, до мене!— шмагнула вона шкіряним батогом і так труснула брязкальцями на цицьках, що мене аж дрижаки вхо-пили. Білявчик тріщився на неї, як кріль на пожежний шланг, і не переставав гикати. Найдурніш виглядала я, з відкритим ро-том спостерігаючи кінець свого щастя. Руда самиця кілька разів хижо клацнула зубами, а відтак ласо завсміхалася. Білявчик чи Гапик, хамидло таке, навіть не озирнувшись, підібгав оте «замість хвоста» і поповз до рудої. Та почухала йому за вухом, і вони гидотно затягли: «Палковніку нікто не пішет...» Обійня-лись, потвори, і прощай, моє ти диво синьооке... Хоч би тобі во-лосинки білявої встригла — де там... Піду, певно, бігуді в кана-лізації ловити, бо ще, чого доброго, в партію м'ясоїдів захочеть-ся. Радикальних.

...Ех, білявчику, білявчику...

ГРИП

— ...чекаєш, не дочікуєшся, переживаєш і йдеш спати. Тебе супроводжують сни. Прокидаєшся і думаєш: «О, мати його, як кльово, новий день!»

— Слухай, а в тебе є зябра?

— Це що, книжка така?

— Ні, це такі жабри.

— А, то, мабуть, зараз прорізаються, бо мені важко дихати.

— Шануйся. Особливо зараз, коли вулиці вкриті бридкою сумішшю бананових шкірок з голубиним пір'ям. А з вікон на тебе тріщать риби. Інколи картонні, інколи й/прості. Це все грип, ти ж знаєш.

— Так, але нічого, скоро всі стануть /здоровими й буде весело. Женья хвора.

— Ну от, треба тобі було це казати і псувати мені настрої. Так все було романтично в цьому коридорі...

— В якому коридорі, малий?

— В коридорі, де ти стоїш навпроти. Де немає стін і нам нікого чекати в наступні п'ятнадцять хвилин.

— Але хтось все одно приходить. Тож наші дротяні бесіди ні до чого.

— Не приведуть. Я люблю тебе.

— Ти не кажеш цього вголос.

— Ти не береш цього у вуха.

— Це не наш діалог. Ми — чисті сторінки. Прогорнімося.

— Пригорнімося.

— Повними пригоршнями. Рви моє намисто...

РЕЦЕПТОРИ

Щось відбувається. Я вчора дивилась на тебе в темряві через скло. Я розуміла все через скло, я не відчувала нічого через скло. Оживає грайливий мозок, йдуть до сраки очікувані відчуття. Я вчора бачила тебе. Я вчора бачила своє місце в повітрі через скло. В тій ніші не було ніякої температури. Я висихала поза склом.

Я перетворююся знову на себе. Я нудьгую поза склом. Я можу розбити його, коли захочу, але й це мені нудно. Я не хочу шепотіти на вухо твоє спаскуджене ім'я — воно стане просто слідом видиху на склі. Ти. Ти хочеш щось продовжити. Пішов ти.

Не вийде.

Скло

у мене

всередині.

Помацай його.

АНАЛІЗАТОРИ

Знаєш, я не думала про тебе.

У хвилину, коли завили сирени. Я просто ховалась од вулиці — сиділа у себе на високому поверсі і грілась під настільною лампою.

Ти сумно всміхаєшся.

Я не думала про тебе.

А ти?

Ти знову покидаєш все — за тобою женуться виття сирен, лавини списаного паперу, пазуряки нечитаних тобою рядків і запахи, запахи, запахи...

Ти біжиш мене зустрічати.

Я не думала про тебе.

Вони. З'являються. Вони знають, що

Я не думала про тебе.

І все-таки не вірять, а проганяють, витрушують, викрикують твоє коротке ім'я, гвалтують його, бо воно з м'якої літери.

Я... ти знаєш.

Пла-чеш. Плачеш. Живеш, бредеш, мариш, що небо можна наскрізь прошити і пришитися до нього самому. І жити там. Думати з висоти. Думати?!

Я ДУ НЕ ЛА МА ТЕ ПРО БЕ.

Колишешся. Не співаєш. Бо тут всі тільки мовчать. Настирно чекаючи змін у моєму запліснявілому обличчі. Ха-ха-ха... Я надряпала це на підлозі. Всі сполошилися, засподівались: а раптом? Ну З ЧОГО, З ЧОГО вона сміється?! Може, нарешті... НЄ!!!

Я не думала про тебе.

НАПІВДУМКИ У РІЗНИЙ ЧАС

Я знімаю свій одяг.

Я перевдягаюсь у тебе

Я видовжую своє тіло.

Я видужую. Я видужаю.

І прийду по твою душу. Ти сам вдихнеш її у мое нове свіже тіло.
До болю тобі знайоме. Хоча який ти вже тоді відчуєш біль?

Я — кошик для восьмисот помаранчів. Хтось інколи вибирає
з мене якийсь помаранч — тоді мені дихається легше.

* * *

Навіть якщо ти злетів дуже високо, а потім зірвався вниз — у
тебе ще є час насолодитись відвним падінням.

Отівночі небо синє, як двоєсот тридцять. На кладка твоїх
одей, як сказав він і почав знімати фільм. А й справді, що робити,
коли спізнюєшся в кіно?

ЗМІНИТИ ПОТЯГ

— Я знаю того чоловіка, — сказав коханий і кинув каменем у безвість.

— Цікаво, — подумала я, — чи прилітають із безвісті газети?

— Ні, — сказали по радіо, — тільки листівки: і пісні DOORS по п'ятницях.

— Ха-ха. Ти й досі мене любиш, — наспівував коханий.

— Особливо твої сьрунки ноги й відниці. Так. Твої сідниці, — задумливо повторила я.

— Ти знаєш, я зараз ними сиджу в потязі на Захід, — сказав коханий, — у напрямку від тебе.

— Послухай, мон амур, ніколи не їж великих жовтих яблук на залізниці. І не гуляй там із собакою.

— Особливо, коли вона сліпа. Дякую, я це вже читав.

— Але ж... я цього не писала!

— Іще. Ти хотіла сказати «іще». Твої дурні «вже» й «іще» важливі лише в граматиці.

— Ну, ти просто ще дитинка, коханий.

— А ти — дурепа. Чому ти чекаєш останньої п'ятниці, щоб позбирати мертвих янголів? — розлютився він.

— Ш-ш-ш!.. — я не на жарт злякалася. — Ні слова про янголів. Знаємо ж тільки ти і я...

— І я!

— І я!

— А ще я! — радо запищали мурахи, смітинки й зопрілі душі газет. Коханий затулив свої гострі вуха рожевими папірцями.

— Віддай! — попрохала я.

— Ага... — заскупився він і сховав папірці до кишені. Потім подумав і переховав їх ліпше, у рюкзак.

— Ну й не треба мені твоїх рожевих шмарклів — набундючилась я.

— Добре, віднесу їх антиквару.
— Та... Скільки він там дасть за них!
— А були ж часи, коли все довкола встеляли рожевими папірцями... — замріяно провадив коханий. — Веселі часи. Весільні часи.

— Тоді ще янголи були пухнастими і весело стрибали на свята під пищання волинки.

— До речі, на Волині теж є непогані замки! — згадав коханий і поміняв свій старий квиток на квиток до Луцька.

— Ну, так не буває, — помітила я. — Раз ти вже години з півтори їхав до Кам'янця, то як же ти міг.. як ти міг дати собі раду з постіллю? Це ж надто дорого — платити за нову постіль щоразу, як змінюєш потяг!

— Єдине, чого я тепер не зміню — це свого потягу до тебе, — сказав коханий ну ду-у-уже серйозно.

Тоді ми поцілували одне одного в очі і поринули «в літо птахів, що смакують солодку кригу полуничних скель»...

ВСТИГНУТИ АБСУРДНОЇ ГОДИНИ

Безупинні суперечки з приводу того, чи є самогубство антисоціальним вчинком, викликали у неї блювоту. Щось схоже на спостереження позірно розколупаних вен підлітка. Ніякого тобі пошуку змісту — просто потяг до модного абсурду. Стоп. Модного — значить, проминушого. А з абсурдом все не так просто.

«Вірую, тому що це — абсурдно». Вірити в життя куди важче, ніж у смерть. Вірити в життя — це розглядати дуже пильно кожен абсурдинку, виокремлюючи в ній щоразу нові грані. А потім з цих абсурдинок ліпити собі безупинне існування. Що ж, безсумнівно, абсурд — найцілісніша в світі річ. Тільки не треба ним послуговуватись для складання дешевеньких п'єсок, підфарбованих а-ля *drame d'absurde*. Справжня драма — в її уникненні, в проживанні непомітного життя, коли на смерть виходиш, як на пенсію.

А ще цей кислий опонент абсурду — перманентний жаль до себе. Гірший за гангрену і коросту. Він — супутний товар паростків абсурду, що завжди на них натякає. Дурні солені емоції псують цим кволим злиденним паросткам ґрунт, і ті стають нездатними вирости й сплестись у щось міцне, таке, що не допустить більше жодних роздумів і залишить одну-єдину емоцію. Всепоглинаючу емоцію оніміння. Таке трапляється з фарбами, коли змішуєш усі кольори, а потім капаєш туди кислоти, — залишається дірка у папері, в столі і у твоїй нозі під столом, якщо ти не встиг її відсмикнути. Якщо не встиг... Від бажання встигнути її вже не нудило, а просто колотило. Її постійно вчили проживати час, а вона не могла не відчуватися поза ним. «Повз мене чи крізь мене», — був одним з її основних дилемічних нападів. А ще надто вже віддавалась емоціям, деколи навіть прояви хворого інтелекту приймаючи за найконструктивніші з них. Все час від часу бувало порожнім. Час від часу вона осягала *абсолютну* істину і Велику

Містерію (чи істерію?) самотності в ній. Та потім однаково все втрачала і знов починала роздиратись на кавалки.

Їй шкода було пухнастих янголів, бо вона ніколи їх не бачила. А може, сама потай сподівалась зрости пухом. Таке можливе, якщо довго не дивитись у дзеркало. Вона сумувала, бачила на тротуарах восени покнутих іграшкових ведмедиків, і сумувала, думаючи про подругу Сашу. Вже з цього можна черпати добіса наукового лайна для енциклопедії Суму, якщо, звісно, її колись складатимуть. Але для неї це не важливо. Вона однаково бездумно роаглядатиме весняне небо, плюючи на нестачу блакиті в очях. Просто небо не надурить лінзами, навіть дуже сильними і дорогими. Його не можна встигнути надурити. Ще, принаймні, ніхто не встиг. До неї. Але ж вона — затята брехуха і велика довірниця чудес. То, певно, й досі сподівається на цю облуду. І сидить собі чекає.

Час сотається повз неї і крізь неї. Він втрачає сам себе. А вона... вона все ще сподівається встигнути.

СТОРІНКА ОДИН

(зовсім-зовсім...)

Що ж, напевно, нема мені Друга. А то би зараз по дахах сюди пристрибав і зробив би зі слова *суїцид* купу смішних звуків. Так, певно, немає. А то би не пускав мені в голову цю дику цвяхову музику...

Нема мені Друга.

І з цього треба все починати. З чистих кавалків газет, на яких, може, колись складуться його обриси;

із пожмаканих нездарих ескізів його руху;

з божевільних перегонів вікон у метро — де, де, де очі мого Друга?

Немає. Бреду зовсім очманіла і майже сама. Майже, бо все-редині бовтаються уламки різних ЗІ МНОЮ. Не змити їх запаху зі шкіри, не вибілити дощами їх кольоровості. Вони, потвори, завжди наголошують на тому, що вони Є. Але ж все не те...

Нема мені Друга.

От встану завтра з ліжка й шукатиму просвіту в стіні. Там колись висіла афіша про приїзд мого Друга. Тільки хтось тоді обірвав краєчок, де дата писалася.

Нема мені Друга.

Заліплю квітами очі, щоб не плакали згаяним часом. Навмисне застигну в кімнаті, щоби Вулиця не здурила своєю привабливістю. Там у всіх магазинах лише одне, в усіх кіосках продають ті самі слова, всі жебраки шамкають услід: «Гай-гай, нема... Нема тобі Друга».

На Спаса я лякала риб. Цілими зграйками вони втікали між каміння попід квіти. Під ті, що дихали, як я каламутила над ними воду. Я все хотіла до них торкнутись, та вода проганяла мене до сонця. «От бляха», — сказала моя шкіра. Вона вже й так схожа на спасовий калач, а тут іще з неї планують наробити шкварок!

Колись в колисці колотилась Моясмерть. Ім'я її. Не таємниця ім'я її. Не таємниця. І тільки через те, що всі десь мають записане це коротеньке ім'ячко, тільки через те, що всі твердо впевнені, що *знають* його, — через те тільки ніколи не зможуть згадати і вимовити Моїсмерті ім'я.

Такі міграції. Ха! Ха!!!

СИМПТОМИ ВИПАДКОВОСТІ

Ти перетинаєш серце мені. Пострілами-нитками. «Та вони ж зовсім білі. Це поза правилами турніру».

Ти повільно мовчки пришиваєш свої очі до мого комірця. «На щастя». Не вживай цього слова. Я не вживаюся з ним.

«Ти залишила обривки свого одягу. Можна, я наклею їх на твій портрет?» Нікому ще досі не вдалося впіймати мого лиця. Воно завжди бреше. Ти брешеш.

Він ненавидить саксофонну музику. Нам до цього немає клопоту. Нам аби не зникали мандарини. «Шість м'якотілих мандаринів». У ванні без піни.

«Твої турніри просто бридня, ти не знаєшся на справжній зброї». Атож, мій любий. Зате ти знаєшся на моєму тілі. «Це мистецтво». Так, краса. Лише у випадковості.

Ти не маєш телефону. Ти не маєш телефону. Ти не маєш телефону. Турнір відкладено. Через дощ.

ЧЕКАЮЧИ НА...

I

Мені приємно пахнути твоєю слиною.

Навіть якщо після неї лице перетворюється в суцільну рану. Мені приємно лякати і боятися. Мої бажання кохаються зі страхом. Ти не проникаєш в мене. Твої очі поки що надто слабкі, щоб досягнути дна. Зір твій не в силі пробити камінь моїх внутрішніх зіниць. Там, за каменем, за стінами, за твердю, тобою непорушеною, чекає щось м'яке й трепетне, що хвилюється від запаху твоєї слини.

II

Я просто чорнію, коли мене виривають з фантазії про тебе. Очі стають такими темними, що у дзеркалі лише сутінки. Не всміхатися. Не всміхатися до себе. Це свербить, це не дозволяє стягнути кутки рота назад. Ходжу в заскорузлій масці. Немічна без тебе.

III

Можна залишати по слову на кожній сторінці. Так тебе чекати. Так тебе пестити. Коли я здалеку побачу передостанню сторінку, ти, можливо, увійдеш. Чому не останню? Не питай ліпше. Я не заповню її ніколи. Просто так. Скажи хоч що-небудь, хоч би й не губами, хоч би стіни поплющ чи по землі кинь дрижаки. Скажи щось, недуго моя, скажи, бо буде запізно. Я тут вже наповнилась життям, я вже без трепету і майже з відразую п'ю його. Гасне пам'ять твоїх дотиків з кожним перемерзлим ранком. Я прокидаюся із заплющеними очима, щоб не бачити мапи, щоб не торкатися місця, де зараз болиш ти. Я танцюю по кімнаті докола себе, я мрію закрутити собі голову до скону. Та... кляті очі однаково лізуть до того самого болючого місця. Цвяхами прибивають до мапи свідомість, не дозволяючи послати її. Примушують знов і знов спинятись на червоних плямах кожної сторінки, смакувати ці солоні плями, нудитись, *чекаючи на тебе...*

МАТИ СПИ...

Він хрипів і харкав. Страшенно. Безперервно. Ми бачили тільки його спину, що тіпалась, то влипаючи в хитку спинку стільця, то відриваючись від неї. «Який старий. Стілець», — сказав В. «Мені страшно буде сідати на нього». «Та нічо», — сказала я. — «В кухні ж усе одно ні на чім сидіти. Зараз він скінчить і я однесу стільця в кухню». «Ти читала «Місто сонця?» — спитав В. Спина на стільці завмерла. «Місто сонця», — просто сказала я. В. задовольнила моя відповідь. Ми мовчали. Спинка стільця знов заходилась конвульсійно витанцювувати. Дзвонив телефон десь у дуже віддаленій кімнаті. Ніхто ніколи не підійде до нього — всі сходи нашого замку вже давно прогнили. Ми мігруємо з кімнати в кухню і весь час довкола себе. «Це нестерпно», — сказав В. «Це стерпно», — сказала я. Ми подумали про телефон і спину, й те, що їх конвульсії, певно, близькі родичі. «Знаєш, В.», — сказала я, — давай скоїм інцест». «Ти здуріла. Зовсім не ти моя мати. Зовсім не тут мій дім». Годинник бовкнув північ. Не ставало моторошно. В замку жили тільки старі щурі. «Привиди», — почулось крізь харкотіння, — облиште мене, привиди!» «Ну от», — сказала я, — завжди так. Всі останні 400 років чи скільки їх там». «Так», — сказав В., — так», — бо опівночі він завше зі мною погоджувався. Нам стало нудно. Мовчазно. Тільки цей набридливий хрип, який нам зіпсував гру. І тоді ми пожалкували, що то хрипіли не ми. Нам би теж хотілось мати справжні спini. «Так», — сказав В. «...», — промовчала я.

БАЖАННЯ БЕЗ ЖАЛЮ І ШАЛУ

Я хочу!!! Я хочу собі з ним в гори. Саме з ним, хоч він і не проковує моїх дурнуватих симптомів творчості. Видно, це просто симптоми непостійності і якоїсь певної незначущості на противагу необхідності поновлюваних інспірацій. Хух, все. Більше цього вербального вийобства не буде. Як не буде і слова «вийобство». Це неестетично, невиховано, несмачно і не-ординарно. Але актуально. І трохи фекально, щоб не сказати гівняно. Алле! Але йти-меться про Тих, кого варто кохати. Про нього, зокрема. І тут цинізм варто зім'яти і запхати собі в ...:

Шалений ритм. Постійно повторюване коло магазинів з випивкою, сни про церкви на островах і сни, в яких ми ходимо голі брудними пляжами. Що ще?! Що далі, я тебе питаю. Його питаю. Це ж не лист, це двотижневий звіт. Звіт із занепокоєння й всюди-сущого темно-синього барвища.

Гори щодня бувають темно-синіми. Але, на відміну від нього, не сумними і, подібно до нього, глибоко-задумливими. У гір немає зрадливих кольорів-опіків, а в нього є — його пронизливо-зелені очі. Вони безсоромно зраджують його мерзлопристойну синю гаму. Ця зрада страшніша зради державної і майже така ж солодка, як зрада подружжя. Але мова не *про*. Я ж починала зі *Свого* бажання. І бажання те було про нього, щоб не сказати: бажання було *він*. Щоб взагалі нічого нікому не сказати. Хай собі думають, якщо вродяться ті, кому здасться про нас думати.

Я тисячу разів продумувала історію нашого мудрого помирання. Воно зростало з болісної й містичної любові, з кривавої суміші чуттєвості й безталанного розуму (роздуму?) та ще з бо-зна-чого. Я не продумувала лише історії нашого життя, бо це безглуздо й заборонено. Бо це не наше, як, врешті, не наше й помирання. Але *про* вмирання хоч солодко, як завжди солодко про неминуче.

І він собі теж неминучий. Хоч і заперечує це, хоч і примушує мене йому вірити. А я не хочу. Я взагалі мало кому схильна вірити. Хіба що лиш найгідкішим виродкам і падлюкам. Але то вже треба вибирати день, щоб навідати їх у звіринці — на вулиці. А мова ж не *про*. Мова ж велася про гори (Горри!), де я сидітиму, вимашена вугіллям, і їстиму скривавлений шмат м'яса з величезного ножа. Тобто буду Першопочатковою. Фалічною, якщо він захоче. Навіть Жінкою трохи побуду. І вівцями, і сокирою, і церковним подзвоном, що його лиш уявляти, і топленням до пиття снігом, і купальською утопленицею, і ялиновим гіллям йому на постелі. Чаклункою, отрутою, огудою, огидою, стоною, оскоминою, скелями. Лише б схотів...

Я, навіть...

Навчу його *плавати поміж дерев*.

ЗЛО ДІЙСТВО

(етимологія недивного серця)

Геть ніхто не побачив, як К. вийшла з дому. Всі або спали, або робили свою звичність, що для декотрих було одним і тим самим.

Вулиця о цій порі була схожа на мругалку. Вона то занурювалась у блаженну тінь, то підставляла голі груди світлу, вихваляючись купами сміття й побитих пляшок.

Десь тут мали би бути янголи, подумала К. Янголи зазвичай продавали газети в переходах. Вони ще мали за сусідів отих інших, що торгували штучним волоссям. К. з огидою копнула черевиком жмут буруватих волосин.

Вулиця знову пірнула в блаженство. Темно-сіре блаженство з червонуватим відблиском по обр'ю. К. почувалась щасливою. Авжеж, можна надихатися й пилом, коли він вдоста охолоджений. Можна жити й брехнею, коли її присипано (приспано?) часом...

І думки швидко-швидко побігли в інший бік. Вона ж вийшла полювати на янголів. Поплювати на... та вже.

Вперше цю янголку побачила С. Янголка стояла в переході й мала якийсь розгублено-здивований вигляд. Та ще світлі безкраї очі, над якими метрополітенівські протяги ворушили пухнасте сиве волосся. Вона стояла з великими серцями в руках. Вона продавала повітряні кульки. Купіть мені серце, подумала тоді К. Ніхто не мав при собі грошей. Тим паче, на дурниці.

Who 'll take care of me?

Тільки не я. Фраза з мультика.

А потім янголки не стало.

Ну, не відразу, звичайно. К. ще проходила повз неї раз чи двічі. Та жодного разу не наважилась купити собі серця. Чи хоча б надутого жовтого зайця.

К. помацала себе за червоного змерзлого носа. Ну от, тепер ненависний червоний завітав і до неї. Починалось все зовсім невинно: хтось просто замастив щілини між панелями в стелі темно-червоним, і, спускаючись вниз ескалатором, К. відчувала себе мухою, що повільно й невідворотно прагне кривавої, геометрично вивіреної павучої сітки.

С., навпаки, почувалась кухонним ножем, що ялозиться по картатій скатертині. Це вже по-хижацькому, це вже не так, як з мухами. Хоча С. була доброю. Хоча вона й купляла червоні швейцарські ножі-хрестоносці. Хоча... вона губила їх і плакала.

К. ніяк не могла згадати, коли з'явився цей нав'язливий і чомусь дико гарний рядок. *Я навчу тебе плавати поміж дерев.* К. уявлялося, як вона розгрібає гілляччя руками, як хвилюється листвина під її пальцями, як колючі дрібочки набиваються їй під нігті. Це наче готування до злету. Це наче втеча.

А ти не думала, що янголам теж хочеться втікати? Спитано з небес. *Ну чому не думала, один же втік... ха, назвався, бляха, Світлом, і тепер усі бояться темряви.*

Вулиця ж зовсім темряви не боялась, вона спокійно кохалась із нею щовечора-щоночі. І тепер вулиця кидала скупі цівки ліхтарного світла прямісінько в калюжі. Ті лігали паскудне світло й вищирювались на самотню К., що стовбичила в очікуванні відригнутого котроюсь із калюж серця. Пізно. Янголка з серцями втекла, певно, дуже далеко в небо і їй тепер було не до калюжних сублімацій якоїсь К. А шкода — К. справді панічно потребувала серця. Ну хоч якогось пом'ятого, із закінченим терміном вжитку. К. відсилала безліч тупих беззмістовних листів геть усім, кого знала. К. вклала в конверти вирізки зі свого брудного мозку. Це все нагадувало шарлатанську гру, де той, хто отримує, мусить обов'язково надіслати... щось вартісніше, ніж отримав. Так К. хотіла видурити собі СЕРЦЕ.

Але серця, на жаль, ніяк не падали з дахів. Навіть у часи травневої відлиги. Лише самі Танцюючі поїзди невтомно кружляли містом, змушуючи К. тремтіти в такт їх танцям. Хоча до чого тут поїзди? А можливо, в одному з них їздили янголи, бо хто сказав, що вони геть усі поздихали?

К. зашпилила куртку і пішла собі геть. У якійсь забігайлівці на неї чекала С. Хоча ні, це в іншій історії. Бо в цій жодна жива душа не знала, куди поділася С. Так само було невідомо, чи кохала вона К. насправді. Певним було одне: С. мала серце. І їй не загрожувало, як К., померти від *серцевої недостатності*. Хіба лиш від самодостатності. Бо С. була мазохісткою й діставала себе за кожную дурницю. А К. й не здогадувалась, що це були гидкі витівки серця, про яке вона так марила. Серця, що колись витіснило з людських грудей усе інше, й тепер самодержавно там порядкувало, час від часу гвалтуючи бідолашний мозок. Щоб не ставив йому ніяких діагнозів.

К. пригадала минулий день Валентина з кривавою купою несправжніх сердець і сердечок. З навалою свічок і цукерок та безкоштовною можливістю сказати «Я тебе...»

Не любила К., просто терпіти не могла всі ці навмисні свята. Подобалась їй лишень валентинівська зупа з курячих сердечок, яку для неї готувала С.

My fucking Valentine

Black bloody Valentine

You make me pain with my...

Далі мало йти слово HEART. Таке заїжджене, що гидко було навіть антонім йому придумувати. Марна трата часу. Ліпше поспати.

Хто не спав, не бачив снів,

А я завжди тільки спав.

· Навіть уві сні очі К. залишались відкритими. Бо сні блукали довкола і так за...ли, що далі терпіти не було сили. «Залиш, я до-

п'ю», — казала вона щоранку і щоранку забувала свій чай на столі. К. відчиняла двері, К. зачиняла їх, К. чомусь думала про С. як про явище природи (географія, 7 клас), К. думала про П. як про явище природи (почуття й емоції, хрестоматія з психології). К. думала. І сподівалась хоч в одному з цих випадків почати відчувати. Хоча б відчувати бажання С. і П. А чого вони хотіли?

С. — розчинитися в натовпі;

П. — *вчити* людей будувати їх життя. К. було смішно, бо вона зовсім недавно взнала, що цього хотів П.

Спасенним бути бажая і спастись бажая... хто не танцює, того що діється не розуміє.

Апокрифи. І з ним, і з П. також звернення до апокрифів. Дивний, дивний П. Хто він взагалі такий? Його ніхто ніколи не бачив. Тобто, К. його бачила, але не торкалась, тож якоюсь частинкою напівзотлілого мозку не вірила в його існування. *Дивноокий хлопець*. Назвисько, що дала вона П. в їх листуванні. Чи було те листування насправді? Інколи К. здавалось, що вона сама собі пише всі ці листи, щоб викликати (як викликають блювання) заповітне *серцебиття*. Все до сраки. Можна, звісно, викинути щось на кшталт «Я в Парижі і я кохаю тебе», але хто тоді злиже саркастичну усмішку з вуст П., якщо вона у нього з'явиться? К. робила зовсім не те, що хотіла. Вона прагнула погубити П., прагнула зробити його богом, прагнула зачинити його в глибокій пивниці й утопити в гірській річці, прагнула скинути його у прірву якщо не себе самої, то хоча б того, чого він *хотів*... Чому стільки ревного бажання до П.?

Бо тільки він знав, **КУДИ ПОДІЛИСЯ ЯНГОЛИ**.

Шляк би все трафив. П. мовчав. П. був неговіркий. Але П. був. І байдуже, що він не кохався в Сартрі.

П. пізнав смерть целофанового пакету під колесами авто. Він чув його останній стогін, чи то пак шепіт, чи, скоріше, пісню. Він чув, бо вмів слухати, чув, бо жив.

Діагноз: *гострий спазматичний екзистенціалізм*.

П. був найвідчайдушнішим з-поміж усіх, і К. починала це з жахом розуміти. Вона також декларувалась екзистенціалісткою, та чи допомогло це їй? К. весь час завзято вивертала своє нутро іншим (до прикладу, коханій С.), і, зрештою, попала. Це була

Зрада.

Зрада друга завжди краща за його раптову смерть. Зрада — це результат вільного вибору. Це — сам вільний вибір. І С. його зробила. З усім своїм мазохістським коханням до себе самої. У К. в долоні залишилось тільки здуте серце С. Вона трохи пом'яла його в пальцях, сумніваючись, вживлювати його собі чи ні. А за кілька днів залишила його на лавочці в парку, загорнуте в одну з публікацій С. Таке собі серце в такій собі журнальній статті.

Повернувшись додому, К. марно намагалася знайти бодай якийсь знімок С., щоб не забути її вроди. Нічого не було. Зате під ліжко якимось дивом трапив знімок М. Це трохи розлютило К., бо яке тут мав право з'являтися якийсь М.?

С.:

— Він спить з моїм светром.

М.:

— Що, фетишист?

С.:

— Ні, коханець.

Кожен тоді бавився у свою гру: С. — у коханця, М. — у потяг до К., К. — в потребу П. Кому що дістанеться, і чого ці ігри відбуваються на одному полі? К. безперестанку дивилась кіно. В ньому взад-вперед ходили фрази, їх динаміка ігнорувала їх змістовність. В ньому С. і М. раптом набували статичності й байдуже підставляли свої вродливі обличчя вмираючому сонцеві. К. втікала від них, щоб наступні фрагменти не руйнували краси попередніх, щоби просто можна було думати про М. і С. як про витвір анімації. Інколи це вдавалось.

Задумливо жуючи зелену цибулю, К. спостерігала свою черепашку. К. говорила з тими, хто вмівся до кімнати, дивлячись на їхні відображення у шибі. Щоб не повертати голови. Щоби прибули якнайскорше відбули. Так-так. Швидкість — це важливо.

Якийсь суцільний молібден. Ебонітові палички. Час від часу лакмусові папірці, — писала К. на стіні.

Серце, що не підходить нам за розміром, думала К., просто-напросто заважає спати. Лежати на ньому — наче на страшенно збитому вагонному матраці, де не можеш знайти собі місця.

К. скривилась. Болісно, гірко, з огидою? Хто зна: хвороба прогресувала, і вона вже не могла з певністю відрізняти одну емоцію від іншої. Терміново був потрібен імплантант. Cor. Cordis. Серце. Та от яке?

- Невикористане.
- Заморожене.
- З незакінченим терміном вжитку.
- Недоступне.
- Справжнє.
- Сильне.

Серце П. (??)

Одного разу він надіслав самі лише знаки питання. З ретельно продуманою пунктуацією. Цілих два листки питальних інтонацій без жодного натяку на сенс, два довгі-предовгі погляди блакиттю скаламучених очей. Що ж ти, хлопчику, хотів узнати?

К. мучилась цим, але то вже почалась така гра: нічого не спитати у П., і тоді він сам все скаже. Трохи згодом.

Sweet dreams...

Sweet, sweet dreams.

Інша музика. Не тільки реггі і не тільки очманіле сонце. Не тільки К. полювала на серце П. і не тільки вона поливала своє тіло зимною водою на знак жалоби. Ще був дощ — знущатися з реггі. Ще була пані Хтознахто, дівчина П., — знущатися з мис-

ливства К. Мабуть, якась із тих добро-розумних красунь, що ними набиті усі хеппі-енди дамських романів. Дешева героїчна постать, жахлива в своїй тупій доброчинності.

She lives on Love street...

She has me and she has you.

А тоді:

На цьому наше листування закінчується. ПРОЩАВАЙ, К.

Ні. Цього поки що не сталося. К. просто смакувала одну з можливих розв'язок цієї карти-схеми пошуку Серця.

К. робилось страшно, і вона замикалася вдома, з кожною хвилиною усвідомлюючи своє старіння.

On est si serieus quand on a dix-neu fans. К. було 20 років. К. було сумно. К. була до смерті втомлена. Навіть якби зараз їй вдалося заволодіти серцем, йому б знадобився:

— *Електрошок! Один, два, три! Один, два, три!!! Од...*

Очі заплющились. К. більше ніколи їх не розкриє — просто не хотілось. К. лежала і слухала, як репетують її думки. К. було байдуже, з якого приводу вони там казяться.

Take care, попрощався в якомусь листі П., і К. за два тижні по тому заснула.

Оливки мають присмак дахів

(Це дурна історія про К., яку вона одного разу чомусь розповіла П.).

— *Вставай, К., якщо хочеш лізти на свій дах, вони вже прийшли, — (то В. про сусідів згори, з чийого балкону можна було здійснити заповідну мандрівку).*

К. знехотя підвелась і, сонно плющачи очі, побрела гуртожитівським коридором. Брести треба було навшпиньках: у гуртожитку Академії дисципліна чигала на кожному кроці. Кімната на восьмому поверсі була відчинена, сусідів не було. К. і В. вийшли на балкон.

— *Оливки не забув?*

— Та ні.

— Слухай, а тут і звідси вигляд непоганий, — роззирнулась К.

— То що, може нікуди не поліземо?

— Та ні. Раз уже сюди прийшли... Це... от сюдою? — К. намагалась не зовсім уважно дивитись на драбину, якою належало лізти догори.

— Я казав, що це страшно.

— А може, все-таки, поліземо з одинадцятого?

— Та ну, там ці дівки кончені. Не хочу їх просити. Давай, полізли.

— Зачекай, я не можу так зразу, — К. дивилась то на непевну пожежну драбину, то на асфальт десь унизу, то на просмолений дашок котрогось із корпусів, на який, імовірно, доведеться впастити. «Впасти?!!» — О Боже, ну для чого мені це, я ж маю заради чого жити. Яка я дебілка.

— Сонце, не хочеш — не лізем. Пішли краще спати.

— «Пішли краще спати!!!» — І так усе життя — тільки спати й усе проспати. І постійно чогось боятися і усвідомлювати свою нікчемність! — у К. наvertsались сльози, в горлі душило, вона намагалась перекричати свій страх. — Яка ж я нікчема!

— Ну при чім тут «нікчема»? Ти просто втомилась.

— Я так довго цього хотіла... Для чого ж нам тоді оливки? — К. спробувала посміхнутись, та В. ляпнув дурню:

— Ну, все, полізли. Це не важко. Головне — не дивитися вниз. Та, зрештою, дівчата тут лазили.

Слово «дівчата» остаточно прибило К. Вона відчувала, як істерика от-от вихлюпне їй мало не з вух.

— Та ти не знаєш, не знаєш, що в мене панічний страх висоти! Це з дитинства.

— Всі фобії йдуть з дитинства...

— Так! І весь час я намагаюсь цю фобію викоринити: стрибаю з мостів, зі скель, з вишок, і майже завжди невдало. Бо не вмію цього робити. І так у мене з усім.

К. затихла, прислухаючись до оніміння в голові. Потім рвучко обернулася до В., який нервово курив.

— Знаєш, що в мене в голові коїться? Є дві інстанції, два людських уособлення — Добро і Зло. Це мої знайомі, ти їх не знаєш. Зараз вони стирчать у моїй голові. Добро каже: «Слухай, та на фіга тобі той дах. Іди спати, ти змучена. Нащо собі весь час чогось шукати?» А Зло, єхидно всміхаючись, говорить, чомусь, російською: «Ой, да не полезет она никуда. Видел я, как она полчаса решалась прыгнуть в море». Так то була вода... А тут — асфальт і ніяких компромісів.

— Боже, який я дурень, що тебе сюди привів, що взагалі розповів тобі про цей дурнуватий дах! — побивався В.

— Ні, ти не дурний, — сказала задумливо К., — ти зовсім не дурний. Я, здається, починаю розуміти, для чого все це. Дай, дай мені подихати... Такий момент екзистенції. Стою і усвідомлюю, яка я справжня...

— Сонце, — зітхнув В., — я тебе люблю. І буду любити, що б ти собі не вирішила.

— Угу, — К. його майже не чула. Вона раптом просто поставила ногу на бильце балкону і вже в наступну мить стояла на драбині, обома руками вхопившись за її холодне пруття. Унизу навсербіч роз'їжджалося запізніле місто. К. не відчувала нічого, в її голові миттєво замовкло все. Все разом зникло. Була тільки стіна поза драбиною, і вітер по спині, та ще твердий рух туди, вгору.

Щоб... щоб було як стати на драбину В. і таке інше... Певним було одне: назад К. вже не полізе.

— Будеш падати — падай на мене! — крикнув знизу В.

— Я що, дурна — падати? — голос К. якось дивно хрипів. Їй здавалось, що вона вже ні за що у світі не триматиметься так міцно, як за цю іржаву драбину. Дев'ятий поверх, скоро десятий, о, ось уже балкон... Ні з того ні з сього ліва нога К. затряслась, мов у пропасниці.

— Ч..чекай, В., я далі не можу. Треба трохи зачекати, — К. повисла на руках так, щоб їх не вхопив корч.

— Лізь на балкон! — крикнув В.

— Ні-ні. Тільки трохи почекаати... — К. заплющила очі.

— Сонце, я кажу, лізь на балкон! — В. серйозно злякався.

— А... а хто там живе? Там же нікого, правда, нікого?!

— Нікого...

— Ну от бачиш... — К. засмучено зітхнула. — Як же звідти назад? Полізли.

І все продовжилось. Різке, майже спазматичне хапання пере-
кладаин, пересування цегли на стіні перед очима, кілька поглядів
униз, нічого там страшного...

— Там обережно: є одна погнута і між двома — велика відстань. Став уважно ногу.

— Так... Погнута... Є. Одна, друга, та-ак... — К. залиши-
лось усього кілька сходинок, вона раптом збагнула, що це —
перемога, що вона вже не впаде. Нізвідки. Бо все на світі —
драбина.

К. видерлась на даховий бордюр і зіскочила на смоляну долів-
ку. Небо звалилось їй на голову всією вагою нічного індустріаль-
ного повітря. Ноги К. підкошувались. Місто внизу бовталось туди-
сюди, але дах не здавався хитким кораблем. Дах був швидше пе-
редгір'ям якоїсь дуже стрімкої вершини, якої так і не вдалось до-
сягти... І К. знала, що це правильно.

Невдовзі виринув В. Здається, він спробував обійняти К., а
може й ні, бо зрозумів, що вона і так цього не відчує. Та поміж тим
відчуття К. вже почали ставати на місце.

— То що там з оливками?

К. вдивлялася в заспокоєну річку там, внизу, неквапом рахую-
чи дахи, що плавали в її півсонних водах. Зненацька вона тихо
скрикнула й усміхнулась сама до себе.

— Так он воно що, — сказала К. чи то В., чи то замовклій
річці. — Жодна-жоднісінька пісня не має випадкових слів. Ти...

подзвони там моїм, скажи, щоб на концерті зіграли те, де я не співаю, якщо я... то... Ну, добре?

— Добре... — засміявся В. — Ну то що, може підемо? Ти змерзла.

— Так, зараз, — К. не могла відірвати погляду від чорних вод. Пам'ятай мене лиш там, де багато води. Здається, вона це сказала вголос.

— Ну навіщо вибирати такі виразні знаки: вода, несвідоме, жінка... — почав В.

— Та йди ти... — К. підвелась. — Досить вже мене стьобати.

— Ніхто тебе, Сонце, не стьобає. Ходімо.

К. було нестерпно важко ступати цим дахом, їй було навіть якось страшно його залишати. Вона піднесла руки догори й, набравши повні груди повітря, почала танцювати. Зовсім мовчки, шепочучи лише якісь дивноти в такт своїм ритуальним рухам. За спиною відчувався здивований погляд В. Він нічого не розумів, він просто чекав. Чекав на К.

А що вона?

Я там, де скресає крига,

Я там, де зима струсила попіл,

І де з дахів серця геть усі тобі до ніг,

Я там...

І сталася ніч

П.

одного дня,

одного листа,

однієї миті майже цілковитої зневіри К. написав слово *Почуття*. Зовсім-зовсім слизько і, можливо, без значущості, але К. збагнула, що це і є *кінець*. Вона вибігла на вулицю. Так-так, з неба **ОСИПАВСЯ ПУХ ЯНГОЛІВ**. Він повільно кружляв, летів собі зліва направо і взагалі, як хотів. Це було останнє право янголів.

Sweet dreams... — загадково всміхаючись, наспівувала К. Вона не бачила того, хто йшов поряд, та це, зрештою, й не було важливо, бо...

...К. упевнено йшла на захід, де у присмерку полуденного сонця багряніло *серце П.* І плювати вона хотіла, якщо йти до нього

доведеться

до скону,

до смерті,

до віку,

до загину

і далі...

буде...

КАРНИЗ

Продлубавши у лобі дірку, вона, нарешті, перестала його чухати.

— От, от до чого призводять нерви! — показала на неї пальцем енергійна добродійка своїй товстій дочці. Бо ж було куди показувати — карниз дев'ятого поверху, як не як. Варка бездумно зпихала вниз голуб'ячі какашки. «Дивно, вони теж літають, як птахи». — Ні, вона, звичайно, не збиралась приєднуватись до «таїни польоту», як називала стрибки з висоток секта плигаючих пізнавальників (ПП). Варка й сама достоту не знала, чого тут стовбичить. Може, просто, щоби досхочу напукатись.

— Годі! Годі вже! Ганьба!!! — бігала внизу демонстрація.

— Avez-vous lu du Sartre?* — спитав Варку молодий філософ із правого вікна.

— Ой летіли дикі гуси... А!!! — Варка дико зарепетувала в його бік. Вікно швидко зачинилося.

— Ну то й що? — немає в мене слуху. Зате я малювати вмю, — знизала плечима вона.

Неповнолітні графітчики підбиралися знизу по мотузяній драбині, жадаючи заграфітити Варку в модних настінних кольорах. Вона скривила до них одну з найогидніших (ба, навіть геніальних!) пик — не допомогло. Старшенький зеленеволосий хлопчик з погрозливим писком навів на неї балончика з фарбою. Варка замружилась і зліпила ніздрі докупи.

— Пш-ш-ш! — сказав балончик.

— Хак... тьфу! — сказала Варка, — мудаки.

— Oh, yea, baby! — сказали підлітки і почесали собі тойво.

Поверхом нижче радісно загавкав хіп-хоп. Бомбіні гунули по квартирках. Варка заходилась розклеювати очі.

— От бляха... О! Правеньке... Ну, що тут у нас?

Правеньке одразу з'ясувало, що такої зелені, як у Варчиному волоссі, не знайдеш у жодному національному парку. Тим часом

продерлось ліве око, і пролетів чийсь вертольот. Варку теж трохи нудило.

— Ой, самогубець! — Патетично виголосив підфарбований професор риторики чи іншої шняги. — Швидше вмикайте Римського-Корсакова — останні життєві миті не повинні бути дисонансними.

— У, — сказала йому Варка, — у.

— У-у, — засвідчив неголений пудель з-поміж балконних фіалок.

— Ах! — сплеснула руками його хазяйка і нашорошила свої бігуді. — Вона якась бліда...

— Я би навіть сказав — зелена, — втрутився пенсіонер з-поміж балконних пляшок.

— По-моєму, це на ній фарба! — припустив якийсь мудрагель згори. — Може її той... розчинником?

— Розчинником... — скривився професор, — хіба так тяжко сказати «розумовим чинником»? Культурологічна криза — довкола самі аббревіації.

— Я не магу так больше жить — кругом адні подараси!!! — кричав один хлопець на ймення Мух.

— Чия мармиза на карнизі? — випхався з правішого вікна геніальний поет. Проте в ньому не бачилось жодної зацікавленості. Просто він раптом усвідомив, як до ху...ща розвелось нині геніальних поетів, філософів та інших виварків. І що скоро їх почнуть відстрілювати просто з санітарних міркувань. А згодом перейдуть до всіх, хто хоч трохи ще нагадує автентичних людей. Але Варці це не загрожувало — вона ж бо навіть ім'я мала цілком пташине. А це доволі природно для особи, що є шматочком голубиноного посліду. Чи, точніше, зважаючи на стаття, Голуб'ячою Какашкою. Сухою і дуже легкою. Тобто, **абсолютно БЕЗПРОБЛЕМНОЮ.**

ХТО ВПУСКАЄ ЦИХ ДИ...В?!!

Пані з порцеляною головою сиділа в кутку мого бюро. Ой, точно, в моєї бабусі чудова колекція порцеляни. Тільки, якщо чесно, я не зовсім розумію, як можна сплутати бабусин сервант з нашим бюро...

— Так, порцелянові чашечки — зовсім не найнеобхідніша річ у господарстві, — зітхнула порцеляноголова жіночка.

— И... — мені стало за неї сумно. Мені щось взагалі останнім часом робилося за все сумно: пошматовані серветки, прочитані газети, одружені люди... Біда.

— Зовсім забула... — знітилась пані після невдалої спроби розкудлати порцелянову зачіску. — Старою стаю.

— Та ні, скорше — антикварною, — запевнила я. І взагалі, вже хвилини зо три тому слід було спитати, якого дідька вона тут забула.

— Лисого, — скромно відповіла порцелянова. — Всього-на-всього.

— Тільки не треба цих дистриб'юторських натяків на моє рідке волосся! — зашарілася я. Від слова «дистриб'юторських» зашарілась вона. Причому дуже по-особливому: дістала якогось тюбика з торбинки і почала маститись червоною мазюкою. Та лягла на слизьку порцелянову пичку дуже нерівномірно і невдовзі почала мене дратувати.

— Файно дякую, — я простягнула їй хустинку, — ми оцінили вашу тактовність.

— Атож, — підтвердив слово «ми» хтось із співробітників. Дивно, наче ж вихідний. Нема тут ніяких співробітників. Тільки директор. Але він телефонний. Тобто, іграшковий. Але зовсім не кумедний. Ну, ви знаєте ці нудні іграшки для дорослих. В принципі, порцелянові ляльки теж із цієї парафії.

— Вибачте, тільки не треба нас приймати ні за яких парафіян!
— обурилась пані, — ми вам не улюлюки.

— Хто сказав «ублюдки»? По-моєму, це — русизм, — скривився, заходячи до контори (Боже, а як?!), телефонний директор націоналістичного спрямування.

— До слова кажучи, в мене є неперевершений засіб проти москалів! — радо простягла мадам йому назустріч москітну сітку.

— А-А-А!!! — заволав директор. ХТО, ХТО впустив сюди ДИСТРИБЮТОРА?!!

ВЕЧОРИ У ФАСТОВІ

(один)

Недобре, недобре бути нацистом.

Це не гуманно.

(Певно, я)

ПОРЯДОК ДЕННИЙ (вжив. з префіксами РОЗ- та БЕЗ-)

Неквапом вийняти якогось паршивенького револьвера і зробити салют мізками цього (цеї) суки. Щоб не виключалася спокійна музичка. Щоб як у кіно. І витерти собі набігли сльози трохи закривавленими пальцями. Не власною, звичайно, кров'ю. А може, не сльози, а шмарки. Га..?

Піти розвішувати помаранчі по деревах. Щоб усіх надурити. Хай ведуться, що вони не тут, а ТАМ...

Піти позривати помаранчі з дерев. Бо люблю. Написати трактат про щастя і трактувати його досхочу.

Оголосити себе нудистом. Ні, громадянином Екваторіальної Гвінеї. Забрати у Вови плащ з капюшоном.

Зібгати у темряві ніжне тіло якоїсь кралі і покинути її, не гвалтуючи. Самому прибігти на її «Поможіть!». Згвалтувати, якщо довіриться.

Перестати бути наволоччю. Зробитись простим негідником. Уникати виродків.

Вчитися, вчитися, вчитися.

На х..., на х..., на х...

ПРИ СВЯТА ДНЮ к.

Паперово-екранні будні. В принципі, щастя. Бо воно — завжди.

Тільки буває або гострим, або хронічним. Відчуття відповідні. В першому випадку воно спричиняється:

- раптовим коханням;
- неочікуваним успіхом;
- іншим лайном.

В другому випадку — паперово-екранними буднями. Не плутати з бурями.

Остогиділа тусовка. Хочеться блаженного усамітнення — без усіх цих псевдомузикантів і псевдопрогресивних псевдожурналістів, яким хочеться повиривати їх псевдоніжки. Щоб почали тоді говорити хоча би про ліки. Хоча би про щось, крім «тусовки».

ЗАЛИТИ СЛИВУ

- Алё, сливочная?
- Сливочная.
- У меня тут сливки взбесились. Вам не нужны взбесившиеся сливки?
- Нет, у нас уже есть взбитые.
- Но ведь эти — взбесившиеся!!!
- А... так вы их в слив сливайте.
- Простите, что?
- В слив сливайте!
- Вы что, издеваетесь?!
- Нет, но слышем издевателями.
- Слы...Вы!!! Ы.
- Би-с ти, курво, сі заслинила!!! — сховав кулемета Славко.

ЩО СТАЛО ПІСЛЯ ПОЦІЛУНКУ

- Ти що, хлорку їв?
- Е...
- Зуби відбілював?
- Е...
- Фу, ти ще й колешся!
- Піти поголитися?
- Я питаю, хто тобі продає цю галіму ширку?
- Е...
- Е!!! Ти куди мої капці цупиш? Ану постав на місце. Фу, я тобі сказала!
- Р-р. Р.
- Заткайся.
- Р.
- Ай!!! Так ти струмом б'єшся, підлий!

АПОЛОГІЇ НЕБІЖЧИКА

Апологія БРУКІВКИ

Звично він підіймався з метро й прямував по вулиці із заплющеними очима. Відчуваючи джинсами й черевиками, як мокро дихає бруківка, як вогко й розпусно цілується вона з байдужими шинами втікаючих авто... Він навряд чи хотів думати, але вже певно знав, скільки має бути кроків до університету. Ненавидів їх. Особливо, коли був голодний.

Щодня вирішував почати звечора свій геніальний твір. Так, аби першого Нобеля — Україні. Щодня змучувався і, глядячи в стіни чи під ноги, спізнювався спати, а завтра навіщось знов вирушав на побачення із бруківкою. Сіро-порвано-набридло-безцільно-стомлено. А день ще навіть не встиг розходити ноги. Люди жерли вісімнадцятий сніданок.

Його нудило. Травень. Сесія. Втома. 18.24.

Апологія НЕМОЖЛИВОСТІ

Хвора й похмура подоба письменника-невдахи (або й генія) в розтягнутому светрі. Сірому, як відсутність вогню у місті. Вона, ота химерна подоба, похапцем і зацепом вдихала божевільний холод Неви. Бо було навіть очікувано вчути собі діагноза «туберкульоз». Почесна й давня, мов луна ХІХ, хвороба. Але то можна й випустити. Він біг геть від авто, від набережної, від Троїцького на набережну, на Троїцький, до наступного авто. І перехожі вітали його зі святом. Він біг щосили, щодуху, щовечора і щохвилини. Бо кохав Сену, а забути її хотів, звабивши мудру й сиву Неву. Що ж, тоді вона шкірилася спокусливими вогнями й кликала зарано померлим листям, солодко колишучи його у своїх водах, — так повія у лабетах гойдала найдавніші юні письменникові вірші...

Він схибив, забракло сміливості й поезії, щоби кинутись у вересневі північні води. Просто вліпився усім животом у мертвот-

но-холодні каменяки набережної. Дивився кудись вниз, навіть не у воду. Могло здатися, що йому зле і він збирається блювати. Це те ж саме, що і спонтанна проза. Лише природніше трохи.

...А потім він, побитий шкідний цуцик, сороміцьки повертався назад, навіть не пробуючи скинути спітнілу хазяйську руку з шиї. Тільки вчувалось інколи йому своє гарчання (чи кашель?) з-під коліс проїжджаючих авто. І тоді він знову дивився в каламутні очі хазяїна й отим усе псував. Він затулив собі лапами вуха, та все ж не зміг не почути, як грюкнули за ним дверцята автомобіля-буди. Знову Письменника десь поволочили... Проте він вже змерзло спав, укривши змучену голову дірявою шерстю. На добраніч, мій любий генію, на добраніч, ненормальний, на добраніч, завтрашній, на добраніч мені самому...

Апологія БАДИЛЛЯ

В голові тихо-тихо. В роті сухо, і в очах сутінки. Вони іноді палахкотять повним місяцем і зриваються заблукалими солов'ями. Чи шумом зливу води? Важко сказати, та ти й не почувеш мого шелестявого голосу в натовпі. Як і я не зможу вдихати твій запах — для чого ти ховаєш своє тіло? Тисячі разів я подумки сповзала по тобі додолу, всотуючись у спраглу землю. Тисячі разів ти затоптував те місце у грязюці й засипав його камінням. Потім пильно стежив, щоб я не проростала догори кволою травою. Дурненький, я ж однаково не зазеленію — мої намагання схожі на прозоре картопляне бадилля. Воно настільки безколірне, що стає помітним лише по приходу ночі. А тебе завжди дратувало чорне тло. І тому ти навіть боявся стуляти повіки...

Там, за чорними лаштунками, важко дихала я.

Апологія ПРИВИДА У ПОНЕДІЛОК

У тебе під ногами глибоко. Я роблю цей висновок, бо ж я кретинка. А не просто дурна, як ти сказав. Це не сльози стікають холодними колонами — це солоний мармур розтерся на моєму лиці. З-під людських ніг звучить віолончель і завтра вона розбудить мене

телефонним дзвінком. Вже розбудила. Нічною явою тебе на подушці повз мене. Так, саме *повз* мене, бо я не маю сили тебе вхопити. Винуватим сміхом ти втікаєш крізь пальці, й віолончель вже грає на даху чужого будинку. Соби прикидаються сороками, й від них пітніє асфальт. Нічого не рухається, кожне бажання болить — тебе втрачено до Понеділка, тебе втрачено. Вже.

Апологія КРИНИЦІ

Я глибока й порожня. Від моїх стінок відбивається луна і скаче тобі до ніг тенісним м'ячиком. Я холодна і темна. Ти боїшся стрибати у морок. Я незвична й незвідана — ти падаєш у мене головою вниз, розвішуючи по гачках свої крики. Я слизька і зваблива — тобі не вистачить пазурів піднятися вгору. Я болюча й вразлива — не встромляй у мене своїх пазурів, бо просто не вибереш їх назад. Зависнеш у мені й залишишся, *залишишся...*

Апологія ВИТЕКЛИХ ОЧЕЙ

Ні, *він* зовсім не знав, чому якось у *середу* зранку йому захотілось плакати. *Він* просто сидів, впершись підборіддям в долоні, ліктями в коліна і поглядом у вікно. Сніг летів постійно в одному напрямі, і невблаганно закінчувалась улюблена пісня. Залишалося всього кілька хвилин до виходу в це снігове море. А може, й нічого не залишалося. Залишався тільки *він*. Чи, може, *вона*. Йому зробилося смішно й *він* пошкріб нігтем потилицю. Знову захотілося бути разом. Але з ким, якщо навіть не було сили піднятися з ліжка, аби врятувати затерплі ноги. Той, хто підніметься, буде вже не *він* — той, наступний, вже не триматиме в руках м'яке волосся ранку і не хотітиме плакати, дивлячись у подушкове небо. Той, зовсім інший, похапцем одягатиметься і поспішатиме місити капцями сніг. Він щосили стулятиме повіки, щоби сніг не змив його виразні очі. *Він* часто бачив на тротуарах тонкі чорні сліди чіхось очей. Вони тягнулись інколи довго-довго, але найчастіше пропікали снігову шкірку наглими краплями. І тоді з небом віталася перша ознака

міської весни — голий асфальт. Він обережно переступав через ці проталинки й ніколи не обертвся: якось страшно було дивитися комусь в очі. Навіть у витеклі. Так, *особливо* у витеклі.

Апологія СОБАКИ Й ГОЛОСУ

Собака, що жив на горищі, дуже часто спускався до мене в кімнату. Особливо, коли вже добре вечоріло і все починало ставати сумним. Тоді мій голос стрибав по підлозі і кликав собі у приятелі Собаку. Вони обоє потім вогко тицялися носами у мої ноги й утікали десь на кухню. Голос інколи навмисне десь ховався, бо ж без нього я не могла називати Собаку Собакою.

Тож і сиділа тоді сама у своїх капцях із дурнувато-розгубленими зморшками на обличчі. Собака, Голос!

Апологія СПОСТЕРІГАЧІВ

Чоловіки стояли
осторонь.

Пошкрябаними підошвами витоптувалися на піску магичні знаки. Скоро тут почнеться **ТАНЕЦЬ**. Чекали його тривожно й натхненно, хоча за останні 800 років у ньому не змінилось жодного кроку. Не змінилися навіть тіні танцюючих. Певно, завжди існувала та суха прозорість, що перетворювала звичайну спрагу на жагу *бачити* і пити рухи танцю. Коли з тіней просочувалась крапелька поту, суха земля гула екстатичним стогоном. Бо то було нарешті *випито*. Значить, наступного року нічого не *зміниться*: волога одних потрапить у спрагли пори інших. Але... Сьогодні не допоможуть магичні знаки, не закрийється лоно в очікуванні *родження*, шкода, але загинуть танцюючі. Тому що.

Чоловіки стояли
осторонь.

Апология ПРІРВИ

Інколи ми розплющували очі. Та враз нам ставало холодно від всієї цієї безкрайності, з одного боку, і вбогого існування міста — з іншого. Здавалося, місто з безкрайністю час від часу мінялись місцями, іноді дуже швидко. Тоді нам крутилась голова. Ми падали. В прірву. Але знову закривали очі, твердо знаючи, що прірва *в нас* під ногами й за плечима, вона *у нас* над головою, вона — *це ми самі*. Один для Одного.

Сурйозному В.

(без фамільярності)

Апология РУЙНУВАННЯ

Можна легко обійтися й без деструктивних дій. Руйнування саме знайде Вас і дихне солодкою смердотою на вухо: «Я вже тут». А Ви спершу збуджено стрепенетесь, боючись повернути голову в його бік. Потім Ви, моя люба, підбіжите до дзеркала, в острасі очікуючи побачити якісь зміни. Хух, вирішите, ще зарано. І накинете білий ковпак. А Руйнування тим часом зацікавлено й тихо досліджуватиме Вашу кімнату, ввічливо нишпоритиме по найбрудніших закалапках і нюхатиме Вашу білизну. Потім непомітно ввімкне свою особливу музику, і Ви кружлятимете по кімнаті, радісно не знаючи, що коїться. О, моя люба, цей танок Вам здасться солодшим за всі ночі чужого кохання. (Ваше ж бо завше було тільки прозорим хітином, крихким нездалим панцирем). Ви так натхненно вигинатимете тіло і вдихатимете руде повітря, що кімната сама почне здригатись у конвульсіях. Стіни пристрасно торкатимуть Ваші плечі, шию, стегна... Ви затремтите і, заточившись, знесилено впадете на коліна Руйнуванню, що ледачкувато розвалилося у кріслі. Руйнування безпомічно знизлає плечима і потягнеться до телефону. Знаєте, кому воно подзвонить? Правильно, моя люба, Вашій Передчасній Смерті.

Апологія ЗЕЛЕНІ

Кінчити апологією чи виблюватись нею? Все залежить від того, скільки я чекатиму тебе на розі. Моя тінь щось вимальовує на піску — вона також поволі сохне від нудьги.

А під дах хтось приволік каштанових гілок з недорозвиненими пуп'янками. Кволе листя каштана схоже на німі крила журавлят, що zostалися самі у гнізді. Я теж з острахом визирую донизу. Розглядаюся в різні боки, вітаюся з кожною твоєю подобою, щомиті втираючи стомлені очі одноразовими авто... А відбиток твоїх заплещених очей на папері лежить на самому моєму дні болючим тягарем. Я не зможу показати його світлу, не зможу зеленою освітлювати мій тремкий сон. Твоя зелень вже колись відбулась і відбилась від мене й моїх стін. Лиш інколи, як марево, зненацька повертається її тонке звучання... і знову зникає. Тоді я збираю її сліди й висипаю їх собі у випадкову музику. Дивно, але ти їх там ніколи не впізнаєш. Точнісінько так, як не впізнав колись в мені себе...

Апологія НІГТІВ ТА МУРУ

Я зробила час реальним — зламані годинники були спокусливими, але безсилями. Як і я, хоч і не втомлююсь розбивати твої пластикові мури. Ти лежиш на траві посеред дворику і смієшся з мене. Я й собі посміхаюся у відповідь, потай прокушуючи твої стіни. Хто з нас сміється вагоміше? Подібно до того, як твої мури поволі вкриваються подряпинами, так і мої нігті потроху відламуються. У разі моєї невдачі ти хоча б зашпортаєшся об цю купу зламаної люті й бажання. Якщо ж мені й пощастить — білі знаки на колись прозорому пластику заважатимуть бачити чисте *довкола*. Хто зна — може, краще запхати руки в кишені й швидко бігти назад? Та ж *пізно...*

Тоді хоч не дивись так на мої поламані нігті крізь подерті вікна...

Апологія ЩАСТЯ (Das Glück...)

Зворотній день зашпортався й зареготав. Спочатку він штовхнув на мене стіл. З натяком на творчість. Та це не для мене. Я тільки підробляю хореографом у моїх галюцинацій. Вони ж, бідолашні, навіть говорити доладу не вміють. Так, видихають там собі щось, висопують та інколи хочуть сміятися. Я пробувала їх розговорити травною, та було тільки лоскотно. Ми влягались на газончику пузами догори і кривили пики сонцю. Воно спльовувало хмарами та недопалками перехожих. Втопившись, галюцинації зникали, і я, мов дурепа, лежала сама в центрі міста...

Апологія КЛЕПСИДРИ

Так, написала, звичайно. Тільки не читане воно ще. А чи буде взагалі хоч кимось проглянуте? Клепсидрі байдуже. Вона не зважає на дурнувате ворожіння, на принизливі фантазії та лайнові нічні бесіди. Скоро закінчиться пісок, а з ним і така остогидла тобі мелодія. Не знаю, що за ідіот поселив її у вентиляційних трубах. Скорше за все, Я.

Близько четвертої вже виказані всі апології — тепер, принаймні, знаю, звідки взялася ця дурнувата назва. Не вдалося втекти від банальщини: поїзд, привокзальна кава і прохолодні сльози. Мене вже за десять хвилин від цього знудить — скільки можна передирати остогидлий сюжет? Знаєш, Карпа, по-іншому й не вийде. Вітер, папір, сміття й людський сморід — ось вони, натхненники. Треба якнайшвидше звідси забиратися, інакше не дочекаєшся кінця. Навіть не буде за що вибачатися. А кінець — то завжди звільнення. Від образів і образ, претензій і просто сподівань. Почати Роман? Не сьогодні, краще насолоджуйся. Справжній біль — рідкісний антикваріат. Давай, відважуйся, напиши нарешті:

Апологія КІНЦЯ

Місто сіріло різними барвами й неквапом рухалось назустріч, вітаючи моє обличчя й легені. Шкіра зраділа швидкому птахові й собі посунулась догори. Я підняла очі до межі дахів і... *Ось вони — Ворота.*

Можна заходити: Апології прийняті.

А зранку й справді йшов дощ.

Він ішов і через місяць, не змінюючи кольору. Тільки то-нальність раз у раз кудись втікала, то б'ючи мене зсередини, то вкриваючи сліпотою ззовні. Я не рухалась і терпляче чекала сво-го продовження. Воно мене не хотіло, проте знехотя постійно ста-валося. Та не до кінця. Бо ж помре, бідолашне, по закінченні історії. А я? Знову і знову зв'язуватиму розкидані тихим вибухом шматки себе. Коли не рухатись, можна здатися собі цілісною. Та за найменшого поруху кавалки терендять, як консервні бляшан-ки. Зустрічні сприймають це за яскраву поліфонію особистості. А ти, Продовження? Чи здатне ти залити всі мої шпарки й застиг-нути в них міцним склом? Я вже обіцяла тобі дивовижні кольо-рові блиски, якщо в мені житимеш. Я вже обіцяла тобі найніжніші звуки своєї музики і стільки тиші, скільки ти захочеш... Все марно — ти завжди знало, що я брешу тобі. То й що? Чи не краще гнилу правду кинути ворогам? Хай розірвуть її і здохнуть, отруєні. А ти... Ти краще закривай очі і слухай шерхіт моїх губів. Він, принаймні, теплий і зможе тебе зберегти хоч на якийсь час. Продовження. Ти розтягуєш мене далеко вперед і шкодуєш, коли мені боляче. Та ж я сама собі вибрала це колесування. Воно не позбавлене сенсу: колесо — символ нескінченності. А це якраз те, чого ми з тобою, Продовження, шукаємо. Прагнемо, як я тебе. Ненавиди-мо, як ти мене. Боїмося, як одне одного. Але не втрачаємо. Вибач за це. Вибач...

ЗМІСТ

Міст «о» (анти-есеї)	4
Білявчик	7
Грип	11
Рецептори	12
Аналізатори	13
Напівдумки у різний час	14
Змінити потяг	15
Встигнути абсурдної години	17
Сторінка один (зовсім-зовсім...)	19
«На Спаса...»	20
Мі	21
Симптоми випадковості	22
Чекаючи на...	23
Мати спи...	24
Бажання без жалю і шалу	25
Зло дійство (етимологія недивного серця)	27
Карниз	39
Хто впускає цих ди...в?!	41
Вечори у Фастові (один)	43
Порядок денний	43
При свята дню к.	44
Залити сливу	45
Що стало після поцілунку	46
Апології небіжчика	47

**Державний комітет України у справах сім'ї та молоді
Національна спілка письменників України**

МІЖНАРОДНИЙ КОНКУРС «ГРАНОСЛОВ»

Літературно-художнє видання

Ірена Карпа
Знес паленого
Проза

Редактор *О. Степаненко*
Художній редактор *Т. Мосієнко*
Комп'ютерний набір *О. Антонюк*
Комп'ютерна верстка *В. Сісьомка*
Коректор *Н. Постернак*

На обкладинці використано роботу художника *С. Лаушкіна*

Підписано до друку 20.11.2002 р.
Формат 60x84/16
Папір офсетний №1
Гарнітура Літературна. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 3,72. Обл.-вид. арк. 1,6.
Тираж 1000 прим.

ТОВ «Видавничий дім «Шкільний світ»,
01014, м.Київ, вул. Бастіонна, 15.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єктів
видавничої справи ДК № 623 від 04.10.2001.

ТОВ «Редакції газет з управління освітою»,
01014, м.Київ, вул. Тимірязєвська, 2.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єктів
видавничої справи ДК № 778 від 21.01.2002.

Видруковано з готових діапозитивів замовника
в ОП «Житомирська облдрукарня»,
10040, м.Житомир, вул. Мала Бердичівська, 17.

Зам. № 841.

Ірена КАРПА

Народилася 8 грудня
1980 року
у м. Черкаси.
З 1985 до 1998 рр.
мешкала в м. Яремча
на Прикарпатті.
Зараз навчається
в Київському
Національному
лінгвістичному
університеті
на факультеті
французької мови.
Журналіст-перекладач
в численних
україномовних
та англомовних
виданнях.
Переможець
Міжнародного
конкурсу молодих
літераторів
«Гранослов-2001»

